

A Szigetvári Települési Értéktárba kulturális örökség kategóriába került felvételre a

szigetvári zsidó temető.

A szigetvári zsidóság a 18. század elejétől telepedett meg a városban, és ahogy a település egyre fontosabbá vált katonai, gazdasági, közigazgatási és kereskedelmi szempontból, úgy nőtt számuk, illetve jelentőségük is. 1838-ban már 217 zsidó lakost írtak össze Szigetváron, számuk tovább növekedett, meghaladta a település összlakosságának 10%-át. Az első zsinagóga 1821-ben épült fel, a korabeli névmeghatározások alapján a mai zsidó temető melletti területen. A jelenleg könyvtári feladatokat szolgáló második zsinagógát a belvárosban 1852-ben (esetleg 1857-ben) adták át, 1904-ben kibővítették, mellette felépítették a rabbilakást is. A városban több évtizeden keresztül működött izraelita elemi népiskola is, különböző helyszíneken. A szigetvári zsidóságot 1944. április 27-én először Barcsra, onnan pedig náci haláltáborokba hurcolták, a szigetvári zsidó hitközség teljesen megsemmisült. A zsidó temetési szokásokat a Chevra Kadisa (Szent Egylet) felügyelte, az alapszabályban foglalt temetési előírásokat szigorúan betartatta. A kezdeti időszakban a ma Kanizsai temető néven ismert sírkertben alakítottak ki egy zsidó parcellát, a külön temetkezési hely kialakítására, mely a mai zsidó temető területe, 1799-től került sor. Az eredeti területet 1828-ban duplájára bővítették. A 19. század végére a törvényi előírásoknak megfelelően ravatalozó és halottasház is felépült. A ravatalozó a keleti falnál helyezkedett el, ez mellett volt a kapu, melyre ószövetségi idézetet írtak magyar nyelven. 1964-es felvételen még láthatók az épületek, de tíz évvel később már teljesen eltűnnek. A kerítést felújították, de a kapu eredeti helyén maradt. A temetőt ma már csak ritkán látogatják, néha csak érdeklődők, néha identitásukat kutató családok.

A szigetvári zsidó temető a város történetének fontos emléke, hiszen az itt eltemetettek fontos szerepet játszottak a település életében, többek között az ő munkájuknak, tevékenységüknek köszönhető az a fejlődés, amely még a 20. század második felében is éreztette hatását, és Szigetvárt városi rangra emelte, függetlenül attól, hogy az ország gazdasági struktúrájának kialakítása miatt Szigetvár kedvezőtlen helyzetben került.